

Η ΕΕ είναι ένας οργανισμός ειδικών της εξουσίας που κυβερνούν βοναπαρτικά, πίσω από αμπαρωμένες πόρτες, μεριμνώντας αποκλειστικά για τις οικονομικές ελίτ της Ευρώπης, απομυζώντας τους αδύναμους και ιδιωτικοποιώντας δημόσιες κατακτήσεις και δημόσιες επιχειρήσεις.

Στη σημερινή Ευρωπαϊκή Ένωση οι πολιτικοί θεσμοί περιθωριοποιούνται, η εξουσία είναι καταμερισμένη και ασκείται από πολλές και μικρές ομάδες που εκπροσωπούν ποικίλα και ανταγωνιστικά μεταξύ τους συμφέροντα. Κόμματα και κυβερνήσεις υποτάσσονται στην θέληση των «αγορών». Τα θεμέλια των κατακτήσεων του μεταπολεμικού κόσμου, όπως το κράτος δικαίου και το κοινωνικό κράτος που αναπτύχθηκαν παράλληλα, μοιάζουν μετέωρα, στο κενό. Οι εκλογές, τα κοινοβούλια και η ευρωβουλή αποτελούν κατ' ουσίαν και σε κάθε περίπτωση διακοσμητικά στοιχεία κενού περιεχομένου ή ισχυρά ναρκωτικά για να παραπλανούνται οι λαοί, ενώ ταυτόχρονα, ακόμα και η ελάχιστη πολιτική δράση των εργαζομένων λειδορείται. Από την άλλη, οι λεπτομέρειες των νομοθετημάτων καθορίζονται από μικρές επιτροπές ενδιαφερομένων κύκλων, τους λομπίστες, οι οποίοι εδρεύουν στους διαδρόμους των Βρυξελλών, θέτοντας υπό αμφισβήτηση την λειτουργία της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

Οι χωρίς εχέγγυα διαφάνειας και δημοκρατικής λογοδοσίας θεσμοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καλύπτουν το μπολιασμένο από το δηλητήριο της απληστίας οικονομικό σύστημα ολιγαρχίας που κυριαρχεί. Μάλιστα, ο καθηγητής Πολιτικής Θεωρίας στο Πανεπιστήμιο του Humboldt στο Βερολίνο, συγγραφέας πολυάριθμων βιβλίων και σημαντικός διαμορφωτής της «κοινής γνώμης», Χέρφριντ Μίνκλερ στο περιοδικό Spiegel δήλωσε πως: «Η δημοκρατία δεν μπορεί να σώσει την Ευρώπη [...]. Το να ζητάς τον εκδημοκρατισμό της Ευρώπης είναι σαν να παίζεις ένα άγριο παιχνίδι που θα οδηγήσει γρήγορα σε διάλυση της [...]». Και γι αυτό πρότεινε έναν φασιστικό ολοκληρωτισμό της αγοράς: «Η Ευρώπη ήταν υπόθεση των ελίτ από το ξεκίνημά της [...]. Παρ' όλα τα λάθη και τις ανεπάρκειες τους οι ελίτ είναι αυτές που κρατούν ενωμένη την Ευρώπη». Ο Χ. Μίνκλερ καταλήγει πως υπάρχει «ανάγκη για μια βοναπαρτιστική λύση», γι' αυτό καλεί σε μια «νέα και λιγότερο κομπλεξική εξέταση της σχέσης μεταξύ δημοκρατίας και δικτατορίας [...] γενικά μιλώντας, η δικτατορία θεωρείται το αντίθετο της δημοκρατίας. Αλλά αυτό ισχύει μόνο εντός κάποιων ορίων»*.

Η διάλυση της ΕΕ είναι προϋπόθεση για μια νέα, διεθνιστική και ισότιμη συνεργασία των λαών

Στο ίδιο πνεύμα με τον Μίνκλερ και ο Άντριου Μοράβσικ, καθηγητής Πολιτικών Επιστημών και διευθυντής του Προγράμματος Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Πανεπιστήμιο του Πρίνστον, και από τους γνωστότερους θεωρητικούς των ευρωπαϊκών πραγμάτων, ο οποίος αναφέρει πως η λαϊκή συμμετοχή στην λήψη αποφάσεων στην Ένωση είναι μη επιθυμητή επειδή ο λαός είναι «αδαής, άσχετος και ιδεολογικά κατευθυνόμενος» και η δημοκρατική συμμετοχή «είναι αντίθετη με τη κοινά αποδεκτή επιστημονική αντίληψη για τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν οι παρωχημένες δημοκρατίες».*

Άρα, η Ευρωπαϊκή Ένωση της «φιλελεύθερης ιδεολογικής συναίνεσης», εκτός από κληρονόμος ενός συστήματος, που με μεγάλη αποτελεσματικότητα θεωρητικοποίησε πρακτικές και υιοθέτησε πολιτικά

καθεστώτα που λειτούργησαν ως αδιαμφισβήτητα σημεία αναφοράς για τον φασισμό, είναι και ένας οργανισμός ειδικών της εξουσίας που κυβερνούν βοναπαρτικά, πίσω από αμπαρωμένες πόρτες, μεριμνώντας αποκλειστικά για τις οικονομικές ελίτ της Ευρώπης, απομυζώντας τους αδύναμους και ιδιωτικοποιώντας δημόσιες κατακτήσεις και δημόσιες επιχειρήσεις.

«Η Ευρωπαϊκή Ένωση δημιουργήθηκε, οικοδομήθηκε και υπάρχει για συγκεκριμένους λόγους που καμία σχέση δεν έχουν με την ενότητα των λαών ή την δημοκρατία. Το αντίθετο: Αφορά την ενότητα των μεγάλων ευρωπαϊκών πολυεθνικών για να ανταγωνιστούν αποτελεσματικά τους ανταγωνιστές τους (ΗΠΑ-Κίνα-Ρωσία-Ιαπωνία, κ.ο.κ.), και ταυτόχρονα την ενότητα των πιο επιθετικών μερίδων του κεφαλαίου στον πόλεμο -κοινωνικό κατά βάση- ενάντια στους εργαζόμενους και τους λαούς. Αυτός ο μηχανισμός δεν διορθώνεται, δεν αλλάζει. Αντίθετα, η διάλυσή του είναι προϋπόθεση για μια νέα, διεθνιστική και ισότιμη συνεργασία των λαών, για την ευημερία και την κοινωνική πρόοδο, για την ειρήνη και μια νέα πνοή ελευθερίας και δικαιοσύνης, πραγματικής δημοκρατίας και όχι κοινοβουλευτικού κρετινισμού και ανάπηρης δημοκρατίας σε διαρκή "κατάσταση έκτακτης ανάγκης"». **(Κώστας Λουλουδάκης: Από το Τρίτο Ράιχ στην Ευρωπαϊκή Ένωση εκδόσεις ΚΨΜ)**

*Άρθρα στα έντυπα Der Spiegel και Internationale Politik, μετάφραση Παναγιώτη Μαυροειδή στο βιβλίο **Ποιος χρειάζεται την Ευρωπαϊκή Ένωση**, και Κώστα Δουζίνα **Η Δημοκρατία σε έκπτωση**

Πηγή: **PRIN**